

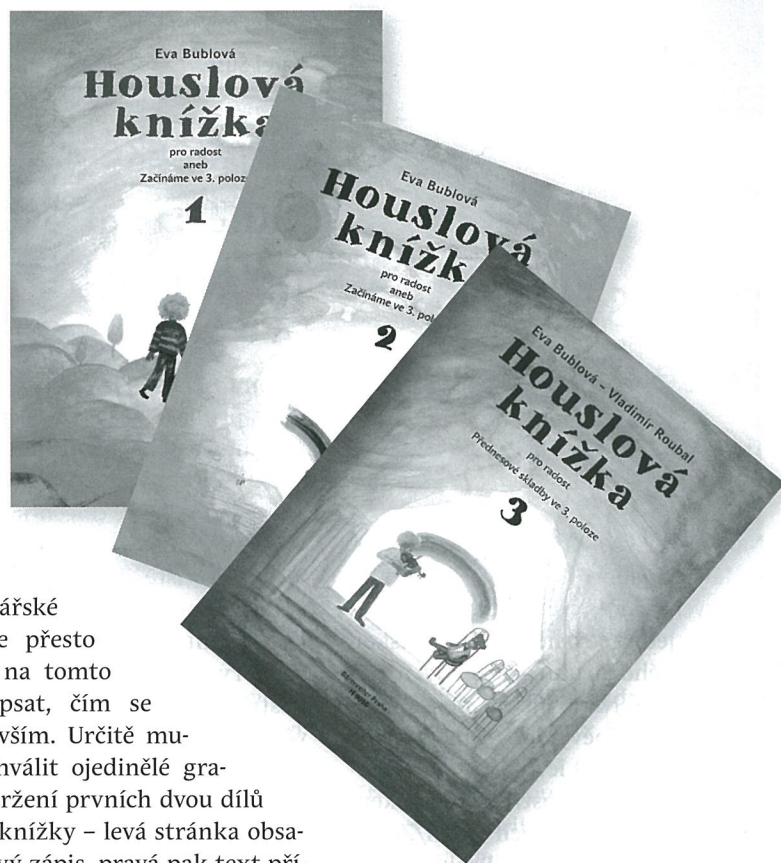
S housličkami po duhovém mostě

Když jsem před pár lety poprvé listoval Houslovou knížkou Evy Bublové, nadchla mne nejen metodickým postupem, ale i výtvarným doprovodem Martiny Špinkové (podívejte se na její webové stránky a užasnete).

Motivy duhy v ilustracích i barevné odlišení jednotlivých kapitol naznačovaly, že sice půjde o nepříliš obvyklou cestu ke zručnosti ve hře na housle, ale zároveň o jakýsi most ke kráse, vědění a citu. V polovině října letošního roku byly po delší době čekání slavnostně pokřtěny další dva díly. Spolu s revidovanou první „zelenou“ knížkou vstoupily na trh díky péči nakladatelství Bärenreiter Praha, které je převzalo od společnosti WinGra.

Druhý díl (ve svítivě žluté obálce) rovněž vyvěrá z autorčiny velké zkušenosti a na první knížku plynule navazuje. Opět nás čeká pečlivě vybraný materiál pro hru ve třetí poloze blízky dětskému emočnímu světu i množství praktických návodů a etud (žáci jsou rovněž vedeni k tomu, aby je sami komponovali). Ve třetím pokračování (tentokrát je oděno do slavnostní „srdcové“ červeně) pak naleznete skladbičky fiktivních skladatelů minulých věků z dílny pražského varhaníka Vladimíra Roubala. Klavírní doprovod půvabných dílek je vydán zvlášť a zahráje jej bez obtíží i mladičká klavírista. Jistě tedy melodie a tance ve stylu lidovém, barokním, klasicistním i romantickém budou využívány ke společnému generačnímu hraní.

Není účelem této recenze porovnávat Houslové knížky pro radost Evy Bublové se čtyřdílným projektem Egona a Kurta Sassmannshausových (rovněž nabízeným vydavatelstvím Bärenreiter Praha a hojně používaným v zahraničí), či s jinými u nás tradičnějšími houslovými školami. To by mohlo být vděčné téma nějaké pří-

ští bakalářské práce. Ale přesto je nutno na tomto místě popsat, čím se liší především. Určitě musíme pochválit ojedinělé grafické rozvržení prvních dvou dílů Houslové knížky – levá stránka obsahuje notový zápis, pravá pak text přímo pro začínajícího interpreta (tedy slova k písničce, způsob nácvičku, mnoho dalších námětů k zamyšlení i pohádkově poetické ilustrace). Na rozdíl od jiných škol Bublová nesází na hraní pouze podle not (říká, že „krásnou krajinou přece také neprocházíme s očima ponořenýma do mapy“), ale jak je vidět, nehoruje ani počátečnímu stadiu výuky vedenému výhradně podle sluchu. Jak již dokládá název sešitů, je pro ni nejdůležitější muzicírování pro radost.

Asi se nedá předpokládat, že od této chvíle budou všichni malí houslisté

v Česku začínat hrou ve třetí poloze, tak jako nezačínají všichni klavíristé hrou na černých klávesách. Tradicionalismus naší pedagogické veřejnosti (a teď to nemyslím jen jako kritiku) je značný. Proto obdivuji, že prozatím méně obvyklou metodu představilo nakladatelství výpravným a zároveň pro děti tak lákavým způsobem. A to se ještě připravují další dva díly k nácvičku výměn poloh. Věřím, že i díky tomuto počínu nám houslový svět v příštích časech neuteče.